

33.

Prijateljstvo

*Kada te izda prijatelj – možeš da oprostiš.
Kada izdaš samoga sebe – nema ko da ti oprosti.
Sem ako imaš odanog prijatelja.*

Ror, prvi čarobnjak

Našli su ga sutradan, a probudili dan kasnije. U prvi mah je odbijao da ustane. „Ustaj, barabo!”, podviknu Drevni. „I daj te lilibale iz džepova.”

Tek ga je to rasanilo. Bilo mu je malo žao što je prespavao trenutak kada je on njih mogao da iznenadi i zatraži im da pogledaju imaju li neku leblebiju. Mikuš je grdila i psovala što je kod sebe pronašla samo jedno zrno, a Ž je u džepu dugih gaća imao dva. Bezobrazno je optužila Dobricu da joj je, može biti, rovario po torbici i uzeo njeno zrno da bi se napravio važan. Po njenom mišljenju, od nje je zatraženo da se odrekne najvrednijeg: svog života. I osetila je bol o kome im je davno pričala, samo nije imala pojma koliko je strašan, a od koga završiš baš tako. Ona se ponovo zgrči, držeći se za stomak, i strovali na zemlju. Sasvim ju je porazilo kada je Ljuta pružio šaku na kojoj je izbrojala šest zrna. Pogledala ga je potpuno crvenim pogledom.

„Jal može neki capne šes put? Jok. Nema pojam taj zmajka. Neg ofrlje davo zrna. Prvo uzo šaka za Čičak, jer njegov dobro upozno, glave u glava. Pa ondak za Ž-ja. Njegov prvog setijo i ondak kad ispitivo i kinjijo nas. Za Mikuš joj preosto jedan zrno.”

„Dakle, napuštena je teorija o krađi, jer je postavljena nova i jednako besmislena – teorija potpune nasumičnosti.”

Nije ni gledao u nju dok je to govorio, tiho i hladno, zureći u travu. Zapravo, nije je pogledao od onog dana kada je rekao da će ići mesto nje kod Magme. Je l' ona kriva što joj je sklanjao kosu s lica i piljio joj u oči?! I kao da je iz njega sasvim iščilela radost vilenjaka, posebno otkad je razgovarao sa Magmom. Udaljio se od svih, postao je ćutljiv i zamišljen, čak i više nego ranije.

Ni Ljuta nije shvatao šta se događa s Dobricom. Pokušavao je mnogo puta da razgovara s njim, ali je nailazio na učtivost, ne i na prijateljsku bliskost. Požalio se Ravilusu da više ne prepoznaje svog najboljeg prijatelja, a ovaj mu je odgovorio: „Pa pitaj ga, i ti si njemu najbolji drug.”

Čičak je vrebao trenutak i uvrebao ga je dok su išli ka Beloj planini. Dobrica je zaostao, zagledan u svoje korake. „Hoćeš li mi reći o čemu se radi?”, začu glas svog najboljeg prijatelja.

„Ne razumem šta me pitaš”, odgovori Ž veoma hladno.

„Reci mi šta se dešava.”

„Ništa se ne dešava. Upravo idemo ka Belom Gradu.”

Ljuta uzdahnu. „Je li to zbog onog s Mikuš?”

„Sad zaista ne znam o čemu govoriš”, odgovori mu Ž ledeno.

„Dobro, ako poželiš da razgovaraš sa mnom...”

„Obratiću ti se”, preseče ga Dobrica. „A sad bih voleo da budem sam, ako nemaš ništa protiv.”

„U redu.” Ljuta je već požurio, kada zaključi da ne namera-va da se pomiri s takvim odgovorom. „Ne, nije u redu. Stani i reci mi zašto si se toliko udaljio od svih nas. Znam da nas sve voliš. Video sam koliko si u stanju da učiniš za mene. Najednom si nas sve isključio.”

„Ljuto, možeš li da razumeš da mi se ne razgovara?”

„Možeš li ti da razumeš da meni treba razgovor?”

„Onda ti predlažem da pronađeš sagovornika. Ima ih dovoljno – neko će već želeti da priča s tobom.”

„Čekaj!” Čičak je zaustavio svog druga. Ž je s mešavinom iznenađenja i prezira pogledao šaku na svojoj podlaktici. Isti taj pogled je podigao ka Ljuti.

„Izvini”, promuca ovaj. „Nisam hteo... Hteo sam da...” Pustio je Dobričinu ruku i bilo bi mu stvarno vrlo, vrlo neprijatno da Dronjak nije odmah stao ispred gazde, propeo se i prednje šape stavio na njegovo telo, kao da i on želi da ga zaustavi. Parnaus je pažljivo zubima uhvatio kraj rukava, blago i toplo frknuvši.

Pogled u zelenim očima počeo da se menja. Bilo je u njemu zgranutosti i ljutnje, pa zamišljenosti...

„Zgadio sam se sam sebi”, reče Ž konačno, pogledavši u Ljutu starim pogledom.

„Ali to nije bilo stvarno, ništa od onoga...”

„Meni jeste. Svima nama jeste.”

„Pa i da jeste. Čuo si da su svi pokušavali da dođu do tebe. Nema toga što bi nas sprečilo da budemo uz tebe, ma kako izgledao, ma kako mirisao.”

„Toga sam svestan.” Dobrica je odsutno klimnuo glavom, zagledan negde pokraj Ljute. „Nisam siguran da bih ja isto učinio za vas. Da bih mogao da ostanem uz nekog ko onoliko... Smrdi... Zato sam se smučio sebi.”

„Ma pričaš bez veze. Jesmo li zavoleli Mikuš iako se prvi put okupala u pedeset devetoj godini? Šta bi bilo da je Magma nju kaznila na taj način? Ili Ravilusa, ili mene? Ne bi mogao da ostaneš kraj nas?”

Ž kratko slegnu ramenima. Nije bio siguran.

„Ili pisove?”

„Nosate pisove”, začuše dva glasa. Anos i Nosel su išli prema njima. „Premda, sad upola manje nosate.”

Dobrica je zamišljeno gledao u njihova dobra lica. Začudo, činilo mu se da ne postoji takav smrad ili nakaznost koja bi ga sprečila da bude kraj njih dok im je teško. Nije shvatao zašto je to razumeo tek kada je Ljuta pomenuo Anosa i Nosela, ali nije sad ni mogao, ni želeo da mozga o tome. Osmehnuo se

s ogromnim olakšanjem. Gotovo da je mogao da oseti onu vilinsku radost.

„Ša propustijo?“, cimala je Mikuš Ravilusa za ljubičasti ogrtač.

„Verovatno predlog da sada, ma koliko bili gladni, odigramo jedan dobar fudbal“, odgovori mladi čarobnjak.

Tanja i Raval ostadoše da navijaju, dok Drevni nastavi put ka Beloj planini. Nekoliko puta se osvrnuo, pućnuvši ustima.

Kada se utakmica završila, a nakon nje i svađe i rasprave, Dobrica zapazi kako ga Mikuš proučava.

„Si mislijo – zaljubijo u men, kad predložijo odeš pred zmajka mesto Mikuš?“, bupnu iznenada.

Dobrica oseti strašan nalet neprijatnosti, posebno što su se svi utišali, očekujući odgovor. Bio je i ljut na alapaču što ga dovodi u situaciju da joj objašnjava pred svima. I još tako odlučno zuri u njega. Tišina je postala neprijatna, pa on poče da govori: „Tačno je da sam u nekoliko navrata to pomislio. Verovatno zato što sam morao da te glumim, pa sam neprestano razmišljao – šta bi Mikuš uradila. A kada neko u sedamdeset i pet godina prvi put počne neprestano da misli na drugo biće, oseti bliskost i brižnost, valjda se lako zbuni i poveruje da je to zaljubljenost.“

„I sad siguran škroz?“

On potvrdi glavom.

„Nisi samo prepo seb: možd Mikuš povuko na mama, pa smaže men akój udvaram?“

Mladić prsnu u smeh. „Mislim da o tome više treba da brine Ljuta. On ti je pretio da će se zaljubiti u tebe kad malo porasteš i prestaneš da budeš prljava.“

Čičak uopšte nije bio spreman na ovakav obrt.

„Pa i dalje je štrokava“, proguta knedlu, pokušavajući da skrene priču.

„Ali ako vidiš da se okupala“, mirno će Anos.

„I oštri nož...“

„Beži, Ljuto..”

„Koliko te noge nose”, dovrši Nosel ozbiljno, odmahujući glavom.

Na to ni Ljuta nije mogao da ostane ozbiljan, mada je sasvim pocrveneo.

„Ne brigaš, Čičak”, pljesnu ga mala po kolenu. „Sam znao i ondak – ti samo šaljiv tip. I za Ž-ja sam mislijo: mu se dopao Mikuš dok *on* bijo u Mikuš. Al sad jope može ostane zaljubljen u seb. Nema vređaš, Ž.”

„A jesi li se ti, ipak, opredelila za nekog od njih dvojice?”, podbadao ju je Raval, sećajući se njenog provodadžisanja.

„Sad bi ti Zgužvon rekao da postavljaš glupa pitanja”, odgovori mu Ravilus. Čak se i Tanja zvonko nasmeja.

U sasvim raspojasanom raspoloženju stigli su pred Beli Grad. Mnogo naroda je sedelo napolju. Neki su pili sokove, neki hešvit ili čaj, bilo je i onih koji su pred sobom držali kri-gle ili tanke čaše nalik rascvetalim ladoležima.

„Ko bi ikad rekao da je ova banda došla glave Crnom Magu?”, promrmlja Drevni veselo, izbacujući oblačiće dima.

„Niko pri zdravoj pameti”, odgovori Zeleni Kralj. „Gledaj, Velenosore, čak su i oni tvoji momci poblesavili.”

„To ni po jada. Pogledajte ozbiljnog zapovednika Drata.” Mehilijem je u neverici nakrenuo glavu.

„Ili tvog otmenog snežnog vilenjaka.” Vilisa se uzdrža da se ne nasmeje.

„Još ono moje troje izgledaju najnormalnije. Brade mi, oni su i ranije bili šašavi.”

„Zna li neko od vas šta to rade? Mehilijeme?” Poglavar nosatih pisova je zvučao veoma mirno. No po njegovim jedva izdignutim obrvama reklo bi se da bi dao blago za odgovor.

„Ne bih umeo odmah da ti kažem, Velenosore. Priznajem da sam i ja zbunjen... Da, otkrili su novu zabavu.”

Sve mudre glave se okrenuše Belom Kralju.

„Svako je ubrao po maslačak, a pobednik je onaj koji sačuva najviše semenki na peteljci. Zato Anos juri Nosela, Raval duva iz sve snage, a Ravilus pokušava da napravi promaju svojom pelerinom. Mikuš je upravo vezala pertle Dobrici i verujem da će biti svađe kad vidi fleke od trave... Ipak neće. Samo joj drmusa ruke da pootpadaju i ostale semenke.”

Zajapureni, zadihani, zaprljani zemljom i travom i, uglavnom, nasmejani, hrupiše pred prisutne. Nosel slavodobitno podiže svoj maslačak iznad glave. Na njemu beše ostala jedna neotkinuta semenka, ali je Dobrica iščupa, tako vešto i hitro da mlađi pis nije ni primetio.

Jedva su progutali smeh, jer pred njima ustadoše svi prisutni. Niko nije progovarao ni reč. Tek tada istupi Velenosor, s rečima: „Hvala vam, deco, za ovaj dan i za sve buduće.”

Jedno gromoglasno i jednoglasno: „Hvala!”, prizva ih ozbiljnosti.

„Imali smo veliku pomoć dvoje najmudrijih čarobnjaka”, naizmenično odgovoriše pisovi.

„I svih velikodušnih srca sa sva tri sveta”, dodade zapovednik na svoj dostojanstveni način.

„Pa i onih ne toliko velikodušnih”, promrmlja Drevni za sebe, a glasno reče: „Pustićemo decu da jedu i odmore se. Za to vreme, mi ćemo se ovde dogovoriti kako da što poštenije rasporedimo ova zrna lilibale koja su nam data.”

„Imamo lilibalu?”, zazuja Kirlin. „Koliko?”

„Devet zrna”, odgovori joj Beli Kralj. „Dobijenih u velikom bolu.”

„I velikoj, nesebičnoj ljubavi”, potvrdi i Velenosor, gledajući s blagošću decu koja su preživela razgovor sa Magma-zmajkom.

Začu se huk srećne neverice. Gotovo niko nije znao za nađenu lilibalu. Mladi putnici iskoristiše trenutak da klisnu u unutrašnjost planine.

„Ako biste me sada izvinili, ja bih se povukla među svoje vodenvile.” Vilisa je bila vrlo nestrpljiva. Već je ustajala kada je Mehilijemov glas upita: „Nećeš valjda napustiti našu šarmantnu družinu? Sedi još malo, bar dok Lar ne dovrši doručak. Znaš kako on voli natenane da jede. Uostalom, tu ti je samo Rusalika, a do kasne večeri ste razgovarale.” Vilisine oči se brzo spustiše, ali je kralj Astron spazio blistavi sjaj koji je u njima zaiskrio. U istom trenu se i neko vrlo predan glumljenju patuljprinca naglo isprsi na sam pomen Ravilusove vile.

Fundmont glumi kraljicu vodenih vila, gotovo sam siguran. Ipak, ako izdrži više od pola minuta, možda i neko dru...

Međutim, Vilisa tek što je sela, ponovo poskoči. „Vratiću se u vaše veselo društvo, samo da kažem Rusaliki nešto što je još juče trebalo, ali sam zaboravila.”

Zaljubljeni princ Fundmont, izvesno. Gledaj kako hita ka reci, nestrpljiv da što pre vidi Rusaliku. Verovatno se nada da će je tokom sledeća tri dana zadiviti rečitošću, mudrošću i šarmom. Prilika koju ne sme da propusti.

Divlji Rodergorv izvi obrve i jedva vidno odmahnu glavom, dok je osoba u njemu posmatrala svoje telo kako bezglavo juri ka reci.

Prava Vilisa?

A onda najveći čarobnjak ponovo podignu. Njegove crne oči se pakosno okrenuše telu Zelenog Kralja.

Mehilijem je jedva uspeo da održi ozbiljan i dostojanstven izraz kralja Astrona kada je video potpunu paniku na Erifelovom licu, dok su jasne i strašne pretnje vrcale iz čarobnjakovog pogleda.

U liku Divljeg Rodergorva jeste Vilisa, bez dileme. Sad se taj jadničak, ko god da se smestio u Zelenog Kralja, sigurno pita – šta li je uradio da ga ovaj međed od čarobnjaka gleda s

toliko besa. Verovatno ga brine i – hoće li uopšte preživeti da sazna. Objasnio bih mu da smem: koliko ja poznajem Vilisu, a to je prilično, uveren sam da ona misli kako je Erifel kumovao njenom prelasku u telo Divljeg Rodergorva. I sada, dok ima to snažno i opasno telo, iskoristila bi priliku da ostavi uspomene i Erifelovom telu. Biće gadno ako posumnja na nekoga da u sebi krije pravog Zelenog Kralja. Ne bih mu bio u koži kad ga se dočepa!

I tako je, pre nego što se doručak i završio, Mehilijem već znao previše.

Na nesreću, to je shvatila i ona osoba koja je glumila kralja snežnih vilenjaka: *Ovo nije moglo da promakne Mehilijemu. Samo još kada bih znao – u kome je Beli Kralj. U Fundmontu, Astronu ili Laru?*

